

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/3/2023
Identifikačné číslo spisu:	9514100123
Dátum vydania rozhodnutia:	18.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:9514100123.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obžalovanému MUDr. G. D. a spol. pre zločin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona k § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona a iné na verejnom zasadnutí konanom 18. februára 2025 v Bratislave o odvolaní obžalovaných MUDr. G. D., C. L. a G. T. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu zo 6. decembra 2022, sp. zn. 7T/2/2021, takto

rozhodol:

I: Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Špecializovaného trestného súdu zo 6. decembra 2022, sp. zn. 7T/2/2021 v časti týkajúcej sa obžalovaných MUDr. G. D., C. L. a G. T..

II: Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovaných

1. MUDr. G. D., nar. X. K. XXXX v D.,
trvale bytom R., F. XXXX/XX,

2. C. L., nar. XX.O. XXXX v R.,
trvale bytom R. XXX okr. R.,

3. G. T., nar. X. E. XXXX v R.,
trvale bytom E. XX, okr. R.,

uznáva za vinných, ž e

MUDr. G. D.

1) spoločne s už právoplatne odsúdeným JUDr. C. D.

a) v presne nezistenej dobe od začiatku roku 2008, na nezistenom mieste, spolu MUDr. G. D. ako riaditeľ a JUDr. C. D. ako predseda správnej rady Nemocnice s poliklinikou Sv. Jakuba n. o., so sídlom

Bardejov, Ul. Sv. Jakuba č. 21, Bardejov, IČO: 36167908 (ďalej len „NsP Bardejov“) si dali sľúbiť a následne dňa 12. januára 2009 MUDr. G. D. vo svojej kancelárii riaditeľa NsP Bardejov prevzal peňažné plnenie pre seba a aj pre JUDr. C. D. vo výške 67.000,- eur od G. T., konateľa spoločnosti A.K.E., s.r.o., E. so sídlom R., D. XXXX/X, IČO: XXXXXXXXX (ďalej len „A.K.E.“) za to, že z pozície svojho postavenia zabezpečia a aj zabezpečili pre túto spoločnosť realizáciu stavebných zákaziek a služieb pre NsP Bardejov v objeme najmenej 672.409,21 eur (20.257.000,- Sk) v pozícii subdodávateľa, a následne MUDr. G. D. odovzdal 50 % prevzatého peňažného plnenia JUDr. C. D. pri osobnom stretnutí dňa 12. januára 2009 vo večerných hodinách,

b) spoločne v presne nezistenej dobe od začiatku roku 2007 na doposiaľ nezistenom mieste, ako v bode 1) a) rozsudku konkretizovaní zástupcovia NsP Bardejov si dali sľúbiť a následne najmenej až do 11. novembra 2009 postupne prijímali plnenia majetkovej povahy vo forme dodávok stavebných prác, materiálov a služieb, konkrétne MUDr. G. D. najmenej vo výške 2.746.691,- Sk (91.173,43 eur) a JUDr. C. D. najmenej 2.019.731,- Sk (67.042,78 eur), pričom stavebné práce boli vykonávané na nehnuteľnostiach,

- ktorými disponoval MUDr. G. D., a to najmenej:

- na byte zapísanom na LV č. XXXXX v k. ú. Bardejov, majiteľom ktorého je MUDr. G. D.,

- ktorými disponoval JUDr. C. D., avšak zapísané na iné osoby, najmenej:

- na chate evidovanej na pozemku na LV č. XXXX v k. ú. L., okr. H. U. F., ktorého majiteľom bol v tom čase A. L., nar. XX. K. XXXX,

- ktorými disponovali JUDr. C. D. a MUDr. G. D., avšak zapísané na iné osoby, najmenej:

- na chate nachádzajúcej sa na LV č. XXX v k. ú. F. M., majiteľom ktorej je E. V. s.r.o., IČO: XXXXXXXXX,

a plnenia majetkovej povahy pochádzali od C. L. a Ing. G. L., konateľov spoločnosti R. s.r.o. so sídlom R. XXX, IČO: XXXXXXXXX (ďalej len „R.“) za to, že MUDr. G. D. a JUDr. C. D. z pozície svojho postavenia zabezpečia a aj zabezpečili pre túto spoločnosť realizáciu stavebných zákaziek a služieb pre NsP Bardejov v objeme najmenej 2.563.433,50 eur (77. 226.000,- Sk),

pričom celkovo v bodoch 1a) a 1b) opísaných konaniach MUDr. G. D. prevzal peňažné a majetkové plnenia vo výške najmenej 124.673,43 eur (3.755.912,- Sk) a JUDr. C. D. vo výške najmenej 100.542,78 eur (3.028.951,- Sk).

C. L.

spoločne s už právoplatne odsúdeným Ing. G. L.

2) v presne nezistenej dobe od začiatku roku 2007, na doposiaľ nezistenom mieste, sľúbili a následne najmenej až do 13. novembra 2009 odovzdávali ako konatelia spoločnosti R., plnenia majetkovej povahy JUDr. C. D. a MUDr. G. D. vo forme dodávok stavebných prác, materiálov a služieb vo výške najmenej 158.216,21 eur (4.766.422,- Sk), pričom stavebné práce boli vykonávané na nehnuteľnostiach,

- ktorými disponoval MUDr. G. D., a to najmenej:

- na byte zapísanom na LV č. XXXXX v k. ú. R., majiteľom ktorého je MUDr. G. D.,

- ktorými disponoval JUDr. C. D., avšak zapísané na iné osoby, najmenej:

- na chate evidovanej na pozemku na LV č. XXXX v k. ú. L., okr. H. U. F., ktorého majiteľom bol v tom čase A. L., nar. XX. K. XXXX,

- ktorými disponovali JUDr. C. D. a MUDr. G. D., avšak zapísané na iné osoby, najmenej:

- na chate nachádzajúcej sa na LV č. XXX v k.ú. F. M., majiteľom ktorej je E. V. s.r.o., IČO: XXXXXXXXX,

a boli poskytované za to, že MUDr. G. D. a JUDr. C. D., ako zástupcovia NsP Bardejov, z pozície svojho postavenia zabezpečia a aj zabezpečili pre spoločnosť R. realizáciu stavebných zákaziek a služieb pre NsP Bardejov v objeme najmenej 2.563.433,50 Eur (77. 226 000,- Sk),

G. T.Á.

3) v presne nezistenej dobe v roku 2008, na doposiaľ nezistenom mieste, sľúbil a následne dňa 12. januára 2009 odovzdal MUDr. G. D. v jeho kancelárii v NsP Bardejov, ako konateľ spoločnosti A.K.E., peňažné plnenie vo výške najmenej 67.000,- Eur pre MUDr. G. D. a JUDr. C. D., ako v bode 1) konkretizovaných zástupcov NsP R., za to, že z pozície svojho postavenia zabezpečia a aj zabezpečili pre túto spoločnosť, ako subdodávateľa, realizáciu stavebných zákaziek a služieb pre NsP Bardejov v objeme najmenej 672.409,21 Eur (20.257.000,- Sk),

teda

obžalovaný MUDr. G. D.

v bode č. 1) v súvislosti s obstaraním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba žiadal a prijal úplatok,

obžalovaný C. L.

v bode č. 2) spoločným konaním v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo inému poskytol úplatok,

obžalovaný G. T.

v bode č. 3) v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo inému poskytol úplatok,

čím spáchali

obžalovaný MUDr. G. D.

v bode č. 1)

pokračovací prečin prijímania úplatku podľa § 329 ods.1 Trestného zákona,

obžalovaný C. L.

v bode č. 2)

prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona,

obžalovaný G. T.

v bode č. 3)

prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona.

za to im ukladá

Obžalovanému MUDr. G. D.

Podľa § 56 ods. 1, 3 Trestného zákona peňažný trest 10.000,- eur (desaťtisíc eur).

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona sa pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne

zmarený, ukladá obžalovanému náhradný trest odňatia slobody na 10 (desať) mesiacov.

Obžalovanému C. L.

Podľa § 56 ods. 2, 3 Trestného zákona peňažný trest 5.000,- eur (päťtisíc eur).

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona sa pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá obžalovanému náhradný trest odňatia slobody na 5 (päť) mesiacov.

Obžalovanému G. T.

Podľa § 56 ods. 2, 3 Trestného zákona peňažný trest 3.000,- eur (tritisíc eur).

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona sa pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá obžalovanému náhradný trest odňatia slobody na 3 (tri) mesiace.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozsudkom zo 6. decembra 2022, sp. zn. 7T/2/2021, uznal obžalovaných MUDr. G. D. a JUDr. C. D. za vinných v bode 1) z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods.1 Trestného zákona, obžalovaných C. L. a Ing. G. L. za vinných v bode 2) zo zločinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a obžalovaného G. T. za vinného v bode 3) z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Špecializovaný trestný súd uložil obžalovaným MUDr. G. D. a JUDr. C. D. podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, 3, § 36 písm. j) a § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorých výkon im podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na 3 roky. Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému MUDr. G. D. uložil peňažný trest vo výmere 15.000 eur, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený mu podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona uložil náhradný trest odňatia slobody na 1 rok. Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému JUDr. C. D. uložil peňažný trest vo výmere 5.000 eur, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený mu podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona uložil náhradný trest odňatia slobody na 6 mesiacov. Obžalovaným C. L. a Ing. G. L. podľa § 333 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) a § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorých výkon im podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona im určil skúšobnú dobu na 3 roky. Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému C. L. uložil peňažný trest vo výmere 15.000 eur, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený mu podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona uložil náhradný trest odňatia slobody na 1 rok. Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému Ing. G. L. uložil peňažný trest vo výmere 5.000 eur, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený mu podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona uložil náhradný trest odňatia slobody na 6 mesiacov. Obžalovanému G. T. podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, ktorého výkon mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na 3 roky. Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému G. T. uložil peňažný trest vo výmere 3.000 eur, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený mu podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona uložil náhradný trest odňatia slobody na 4 mesiace.

Špecializovaný trestný súd podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil obžalovaných C. L. a

MUDr. G. D. spod obžaloby pre skutok uvedený na tom skutkovom základe, že

6) na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku číslo 2005-OPZI-312-PO-0125, na projekt „Rekonštrukcia a zabezpečenie energetickej efektívnosti tepelného hospodárstva NsP Sv. Jakuba, n. o. Bardejov“, (ďalej len „Projekt“), ktorú dňa 11. decembra 2006 podpísal ako štatutárny zástupca NsP Bardejov MUDr. G. D., čerpal ako konečný prijímateľ NsP Bardejov, finančné prostriedky poskytnuté zo štrukturálnych fondov Európskeho spoločenstva vo výške 55.012.803,20 Sk (1.826.090,50 eura), a zo zdrojov spolufinancovania zo štátneho rozpočtu vo výške 13.753.200,82 Sk (456.522,63 eura), ktoré poskytlo Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja SR ako Riadiaci orgán pre Operačný program Základná infraštruktúra, pričom na ich čerpanie predložil MUDr. G. D., ako štatutár NsP Bardejov, neúplné a nesprávne výkazy, po tom čo ich takto vystavil C. L., ako konateľ spoločnosti R., ktorá realizovala Projekt, a to tým že vyfakturoval práce a použitý materiál v rozpore so schváleným rozpočtom projektu, a časť týchto prostriedkov vo výške najmenej 9.775.954,68 Sk (324.502,25 eura) použili vedome na iný účel ako boli pôvodne určené, nakoľko dospel k záveru, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku Špecializovaný trestný súd poškodeného Ministerstvo investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie Slovenskej republiky (predtým Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky) s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Špecializovaný trestný súd podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil obžalovaných MUDr. G. D. a JUDr. C. D. spod obžaloby pre skutok na tom skutkovom základe, že

3) ako zástupcovia NsP Bardejov v úmysle zatajiť príjem alebo iný majetok získaný z trestnej činnosti, a to hlavne

- z prijímania úplatkov v súvislosti s prideľovaním zákaziek spriaznených spoločností pri dodávke rôzneho druhu, stavebných zákaziek a služieb pre NsP Bardejov za obdobie najmenej od 16. mája 2005 až do najmenej 11. novembra 2009, MUDr. G. D. vo výške najmenej 124.673,43 eura (3.755.912 Sk) a JUDr. C. D. najmenej vo výške 100.542,78 eura (3.028.951 Sk), použili najmä na kúpu nehnuteľností, pozemkov, rekonštrukčné a stavebné práce, predovšetkým na kúpu, rekonštrukciu a vybavenie chaty nachádzajúcej sa na LV č. 892 v k. ú. F. M., stavbu chaty evidovanej na pozemku na LV č. XXXX v k. ú. L., okr. H. U. F.O., kúpu, rekonštrukciu a vybavenie bytu zapísaného na LV č. XXXXX v k. ú. R., zaevidované na príslušnom katastrálnom úrade na seba alebo na iné spriaznené osoby, nakoľko dospel k záveru, že skutok nie je trestným činom.

Podaním doručeným Špecializovanému trestnému súdu 9. decembra 2022 (č. l. 6128) obžalovaný JUDr. C. D. uviedol, že s vyššie uvedeným rozsudkom súhlasí a považuje ho za správny a zákonný. Z uvedeného dôvodu sa týmto výslovne vzdal práva podať proti nemu odvolania a výslovne vyhlásil, že nesúhlasí s podaním odvolania osobami oprávnenými podať odvolanie v jeho prospech. Podaním doručeným Špecializovanému trestnému súdu 9. decembra 2022 (č. l. 6129 - 6130) prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) oznámil, že sa výslovne vzdal práva podať odvolanie proti vyššie uvedenému rozsudku.

Obžalovaní MUDr. G. D., C. L. a G. T. podali 20. decembra 2022 proti výrokom rozsudku Špecializovaného trestného súdu o uznaní viny a uložení trestu odvolania (č. l. 6132, 6133, 6135), ktoré prostredníctvom spoločného obhajcu následne bližšie odôvodnili.

V odôvodnení podaného odvolania (č. l. 6196 - 6203) obžalovaný MUDr. G. D. uviedol, že zo spáchania skutkov 1) a) a 1) b) sa necíti byť vinný. Vo vzťahu ku skutku č. 1 a) obžalovaný uviedol, že od začatia trestného konania sa kontinuálne bránil, že 12. januára 2009 sa v priestoroch NsP Sv. Jakuba n. o. v Bardejove s obžalovaným T. nestretol a ani od neho neprevzal peňažné plnenia vo výške 67.000 eur. Podľa konštatovania súdu mal tieto finančné prostriedky prevziať pre seba a pre JUDr. D. s tým, že z pozície ich postavenia zabezpečili pre túto spoločnosť subdodávku, pričom podľa obžalovaného z rozsudku nie je zrejmé, kto bol dodávateľom stavebných zákaziek pre nemocnicu, pokiaľ mal súd na mysli, že išlo o subdodávku pre spoločnosť R., v rámci Projektu tepelného hospodárstva, tak

obžalovaný poukázal na to, že dodávateľ stavebných prác uspel ako víťaz verejného obstarávania a vyberal si subdodávateľov autonómne bez toho, aby zo svojej pozície do tohto výberu zasahoval. Poznamenal, že nakoniec ani súd nepoukazuje na dôkazy, ktorými by bolo preukázané, že ovplyvňoval verejné obstarávanie. Na doplnenie uviedol, že pokiaľ sa jedná o akciu Projekt tepelného hospodárstva, táto bola ukončená v jesenných mesiacoch 2008, a v čase odovzdania peňažného plnenia bola ukončená a odovzdaná. Taktiež z dôkazov získaných v prípravnom konaní a na hlavných pojednávaniach podľa obžalovaného nevyplynulo, aby zástupcom spoločnosti A.K.E.. sľúbil a neskôr aj zabezpečil subdodávku stavebných zákaziek a služieb. K samotnému stretnutiu 12. januára 2009 s obžalovaným T. v priestoroch budovy riaditeľstva nemocnice podľa obžalovaného nedošlo. Pokračoval, že celé stretnutie a odovzdanie úplatku je preukazovaného úradným záznamom operatívneho pracovníka polície, z ktorého vyplýva, že v označený deň vošiel obžalovaný T. do kancelárie č. XX označenej ako kancelária riaditeľa. Len na ozrejmienie obžalovaný uviedol, že kancelária č. XX je kanceláriou sekretariátu, nie riaditeľa, lebo táto sa nachádza ako samostatná vždy uzatvorená miestnosť vedľa sekretariátu. Zo záznamu polície podľa neho vôbec nevyplyva, aby obžalovaný T. vošiel do kancelárie riaditeľa. Podľa záznamu obžalovaný T. z budovy nemocnice odišiel o 15.35 hod., teda neodišiel v tomto čase z kancelárie riaditeľa, ale z budovy riaditeľstva nemocnice, v ktorej sa nachádzajú všetky administratívne úseky nemocnice (personálny, ekonomický aj technický) a nie je podľa obžalovaného vylúčené, že niektorý z nich aj navštívil. Pokiaľ súd nepriamo naznačuje, že úplatok - peniaze mali byť v čiernej aktovke, obžalovaný uviedol, že nevie s akou aktovkou prišiel do nemocnice obžalovaný T., obžalovaný skutočne v tej dobe, pred tým a aj v súčasnosti používa čiernu pracovnú aktovku. Ďalej obžalovaný uviedol, že už v prípravnom konaní navrhoval vykonať dôkaz výsluchom pracovníčky sekretariátu, či k jeho stretnutiu v inkriminovanej dobe s obžalovaným T. došlo. Išlo by podľa neho o jednoduchý úkon jasne preukazujúci tvrdenú skutočnosť, avšak takýto návrh bol ignorovaný a v priebehu celého konania sa nevykonával.

Z uvedeného je podľa obžalovaného zrejmé, že pre konštatovanie preukázania skutku chýbajú akékoľvek dôkazy o ním vybavení subdodávky pre spoločnosť A.K.E.. v rámci Projektu tepelného hospodárstva a pre odovzdanie peňažného plnenia, čo považuje za podstatnú náležitosť skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku a až po preukázaní takéhoto konania (subjektívna stránka trestného činu) možno konštatovať spáchanie skutku v bode 1 písm. a) a rozsudku. Keďže ním popísané dôkazy absentujú, súd podľa neho oprel svoje tvrdenia a úvahy o nepriame dôkazy v prevažnej miere o záznamy z telefonických odposluchov. Je podľa obžalovaného pravdou, že vzhľadom na uplynutie pomerne dlhej doby od skutku nevedel vysvetliť obsah niektorých telefonických hovorov, čo však vzhľadom na dĺžku doby vyšetrovania nemožno vytýkať. To, na čo si pamätal, vypovedal pred vyšetrovateľom aj pred sudcom. Telefonické hovory s obžalovaným T. sa podľa obžalovaného zásadne týkali úhrad nemocnice spoločnosti A.K.E.. pri realizácii Projektu tepelného hospodárstva alebo iných projektov, ktoré spoločnosť A.K.E.. realizovala na základe priamych dodávateľských zmlúv pre nemocnicu mimo uvedeného Projektu. Pokračoval, že obžalovaný T. ho upozorňoval, že pokiaľ spoločnosť A.K.E.. nebude v lehotách platiť dodávky prác svojim dodávateľom je ohrozené ukončenie jej prác v nemocnici, a keďže tieto súviseli stále s tepelným hospodárstvom vznikalo riziko obmedzenia dodávok tepla pre objekt nemocnice, čo vzhľadom na verejnoprospešný charakter činnosti nemocnice nemohli pripustiť. Pokiaľ obžalovaný súdu niektoré telefonické hovory objasňoval nedostatočne, mohol sudca obsah týchto hovorov konfrontovať aj s obžalovaným T., čo sa v priebehu hlavných pojednávaní neudialo. Nie je podľa obžalovaného vylúčené, že pamäťová stopa obžalovaného T. k odposluchom mohla priniesť také skutočnosti, ktoré by obsah telefonických hovorov bližšie objasnili.

V ďalšej časti obžalovaný odkázal na svoju záverečnú reč, v ktorej spochybnil aj zákonnosť postupu vyšetrovateľa pri začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre tento skutok. Jeho námietka smerovala k tomu, že k skutku označenom v rozsudku pod č. 1) a) nebolo začaté trestného stíhanie podľa § 199 a nasl. Trestného poriadku, ale len vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. K vzneseniu obvinenia pre tento skutok došlo 11. novembra 2009, avšak podľa obžalovaného v súdnom spise sa nenachádza uznesenie o začatí trestného stíhania pre tento skutok. Poznamenal, že ak Trestný poriadok ustanovuje pre začatie prípravného konania dvojkrokovosť, teda jeho začatie a následné vznesenie obvinenia alebo jednokrokovosť, teda jedným uznesením začatie trestného stíhania a

vznesenie obvinenia, v tomto prípade nebola podľa neho splnená zákonnosť postupu vyšetrovateľa v súlade s Trestným poriadkom. Na túto jeho procesnú námietku súd v rozsudku nereagoval, napriek tomu, že ju považuje za dôležitú pri posudzovaní zákonnosti konania a následného rozhodovania súdom.

V súvislosti so skutkom č. 1) písm. b) rozsudku obžalovaný popieral to, čo sa konštatuje v rozsudku, že si dal sľúbiť od začiatku roku 2007 najmenej do 11. novembra 2009 plnenia majetkovej povahy vo forme dodávok stavebných prác, materiálov a služieb od C. L. a Ing. G. L., konateľov spoločnosti R. s.r.o. S C. L. sa obžalovaný poznal už pred označeným obdobím, pretože spoločnosť R. dodávala stavebné práce NsP Bardejov dlhodobo. Dodal, že s Ing. G. L. sa poznal len z videnia, on sa v podstate osobne nezúčastňoval aktívne pri týchto dodávkach. Obžalovaný pokračoval, že celú činnosť týkajúcu sa verejného obstarávania na Projekte tepelného hospodárstva zabezpečovala pre nemocnicu špecializovaná organizácia na verejné obstarávanie E.. Do jej činnosti vedenie nemocnice nezasahovalo, a taktiež nezasahovalo do rozhodovania spoločnosti R., pri výbere subdodávateľov pre Projekt. Poznamenal, že v súdnom spise nie je dôkaz preukazujúci dohodu medzi obžalovaným, JUDr. D. a zástupcami spoločnosti R. preukazujúci vzájomnú dohodu o zabezpečení realizácie stavebných zákaziek a služieb a ako protihodnotu za to dodávky stavebných prác, materiálov a služieb na nehnuteľnostiach patriacich do jeho vlastníctva.

Obžalovaný v priebehu prípravného konania a hlavných pojednávaní sa snažil vysvetliť jeho vzťah k nehnuteľnostiam uvádzaných v rozsudku, na ktorých sa stavebne podieľala spoločnosť R.. Z označených nehnuteľností vlastnil len byt č. 5 na ulici Ľ. č. XX, R.. K ostatným predmetným nehnuteľnostiam nemal žiaden vlastnícky ani užívateľský vzťah. Pokiaľ súd v rozsudku uvádza, že disponoval aj chatou Č. nachádzajúcou sa v k. ú. F. M., majiteľom, ktorej bolo spoločnosť E. V. s. r. o., nie je pre obžalovaného zrozumiteľné, čo súd pod slovom disponoval myslel. Dodal, že náš právny poriadok takýto pojem vlastníctva alebo užívania nehnuteľnosti nepozná a súd bližšie nešpecifikoval, ako je potrebné výraz disponoval vnímať. Obžalovaný pokračoval, že v čase rekonštrukcie chaty Č. ju opakovane navštívil, pretože obžalovaný JUDr. D. ho požiadal o pomoc s jej zariadením. Vychádzal z toho, že v tej dobe sa aj jeho družka MUDr. Š. venovala lyžovaniu a mali potrebné vedomosti ako sú zariadené obdobné chaty v lyžiarskych strediskách; dodal, že spolu s družkou nevylučovali ani možnosť v budúcnosti niektorú časť chaty Č. odkúpiť, alebo ju získať do nájmu. Z toho dôvodu potom vznikla komunikácia medzi obžalovaným, JUDr. D. a obžalovaným C.. L. týkajúca sa nákupu, inštalácie, rozmiestňovania zariadení prvkov v chate. O spôsobe inštalácie obžalovaného informovali osobne, písomne alebo elektronicky. To však podľa neho neznamenal, že nejakú časť chaty zariaďoval ako svoju, pretože ona vlastnícky patrila iným subjektom. Celá táto komunikácia skončila v marci roku 2009, keď odmietol ponuku obžalovaného JUDr. D. na získanie podielu v spoločnosti vlastniacej chatu. Obžalovaný poukázal na to, že od marca 2009 do 11. novembra 2009 (kedy bolo vznesené obvinenie), teda skoro 9 mesiacov už o chate Č. nekomunikoval so spoluobžalovanými ani inými osobami a počas tejto doby nebol ani pod tlakom trestného stíhania. Jeho vlastnícke, užívateľské ani disponibilné pomery k chate sa nezmenili, neboli žiadne, a teda podľa neho ťažko ho možno podozrievať z toho, že s chatou disponoval, keď na preukázanie tejto skutočnosti sa v súdnom spise nenachádzajú dôkazy. Rekonštrukčné práce na chate Č. pokračovali aj po marci 2009, k ich ukončeniu sa nevie vyjadriť. Za vinu sa mu kladie, že na nehnuteľnostiach, ktorými disponoval získaval plnenia majetkovej povahy vo forme úplatku vo výške 10 % z fakturácií pre NsP Bardejov. Ak sa v prácach naozaj pokračovalo aj po marci 2009, mali by sa v spise nachádzať dôkazy, minimálne pokrývajúce obdobie do 11. novembra 2009 usvedčujúce ho z toho, že sa pracovalo na nehnuteľnostiach, ktorými disponoval. Zopakoval, že takéto dôkazy však v súdnom spise neexistujú a tvrdenie o jeho trestnej zodpovednosti nie je ničím podložené.

K písomným dôkazom zaisteným pri prehliadke v jeho kancelárii v nemocnici 11. novembra 2009 obžalovaný uviedol, že časť dôkazov mu zasielal obžalovaný JUDr. D. alebo iné osoby podieľajúce sa na rekonštrukcii chaty Č. na konzultáciu a časť písomných dôkazov zaistených v kancelárii nepoznal, s ich obsahom nebol uzrozmnený a nevedel sa k nim vyjadriť. Z obsahu výpovede obžalovaného C.. L. neskôr zistil, že časť písomných dokladov najmä „Rekapitulácie“ vypracoval on pre svoje osobné potreby a zabudol ich po pracovných poradoch v jeho kancelárii. Táto skutočnosť (zabudnutie

dokladov) mohla podľa obžalovaného nastať najskôr v septembri 2009, pretože v „Rekapitulácii“ je zápis z tohto obdobia. To podľa neho vylučuje, aby on obsah „Rekapitulácie“ poznal už v skoršom období, ako to tvrdí prokuratúra a súd. Všetky práce, ktoré obžalovanému realizovala spoločnosť R. v jeho byte č. 5, riadne uhradil. Rozsah prác vykonaných spoločnosťou R. v jeho byte č. 5 je podľa neho v príkrom rozpore s tvrdením súdu, že prevzal peňažné a majetkové plnenia vo výške najmenej 124.673,43 eura (3.755.912 Sk). Je podľa obžalovaného nelogické, aby získal neoprávnene peňažné a majetkové plnenie k nehnuteľnostiam, ktoré nevlastnil v čase skutku ani neskôr. Argumentoval, že vlastnícke práva k predmetným nehnuteľnostiam sú preukázané listami vlastníctva, na ktorých v žiadnom období nefiguruje ako vlastník okrem bytu č. 5; v súdnom spise sa nenachádzajú ani iné dôkazy dokazujúce jeho akýkoľvek vzťah (vlastnícky, užívací, disponibilný) k predmetným nehnuteľnostiam. Na preukázanie skutkového stavu používa sudca analýzu vyšetrovateľa, ktorú prokurátor prebral do obžaloby. Vyšetrovateľ porovnávaním zaistených listinných dôkazov a na to nadväzujúcimi matematickými úkonmi preukazuje, že so zástupcami spoločnosti R. dohodol úplatok vo výške 10 % z prijatých faktúr do NsP Bardejov. Podľa obžalovaného pokiaľ výsledok matematických úkonov vyšetrovateľovi neprinášal správny výsledok, riešil to slovnými spojeniami „ide pravdepodobne o omyl, pravdepodobne práce, vykonané pre, vypočítané z č. k. 21, avšak zrejme s chybou, v pôvodnom výpočte je o jedno 0 na viac“. Prokurátor a aj sudca podľa obžalovaného nekriticky prijali analýzu vyšetrovateľa ako dôkaz, čo je v rozpore s rozsahom dôkazov, ktoré možno použiť v trestnom konaní. Aj pri skutku označenom č. 1) b) rozsudku nebolo podľa neho preukázané naplnenie subjektívnej stránky konania obžalovaných. Zopakoval, že neexistuje podľa neho dôkaz o dohode obžalovaných na výšku úplatku 10 % a chýba akýkoľvek dôkaz, že vôbec k takejto dohode došlo.

V záverečnej časti obžalovaný uviedol, že súd v rozsudku konštatuje, že v konaní nie vinnou obvinených, ale zo strany orgánov prípravného konania vznikli extrémne prieťahy. Súd pripomína, že Európsky súd pre ľudské práva považuje za neúmerne dlhé konanie už konanie, ktoré presahuje dobu 6 rokov. Doba konania štátnych orgánov v tejto veci viac ako dvojnásobne presiahla akceptovateľnú dĺžku konania. Podľa čl. 6 ods. 1 tzv. štrasburského Európskeho dohovoru o ľudských právach (právo na spravodlivý a zároveň včasný proces) a testu proporcionality podľa obžalovaného jednoznačne došlo k porušeniu práv obvinených. Dodal, že sa doposiaľ nedopustil žiadnej trestnej činnosti; nebol v iných veciach trestne stíhaný ani odsúdený. Ako verejne známa osoba sa snažil stále dodržiavať zákon a mal za to, že celá vec mala v podstate slúžiť pre politické účely. Medializácia veci mala podľa neho negatívny vplyv nielen na jeho osobný život, ale aj na znevýhodnenie politickej strany, ktorej bol členom (ako ja ďalší obžalovaní a svedkovia) v regióne. Extrémne dlhý čas konania, ktorý v ňom vyvolával traumatizujúcu neistotu z budúcnosti dovoľuje zastavenie neúmerne dlho trvajúceho trestného stíhania. Ťažko podľa neho hovoriť po uplynutí takej dlhej doby o náprave páchatelia alebo jeho prevýchove. Svojim životom preukázal, že nie je osobou páchajúcou trestnú činnosť, ale naopak prácou prispieva k rozvoju spoločnosti. Preto sa obžalovaný domnieval, že aj túto skutočnosť mal súd zohľadniť a neukladať mu trest, ale konanie zastaviť ako neúmerne dlho trvajúce.

Na základe uvedených dôvodov sa obžalovaný MUDr. G. D. domnieval, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o vine a treste rozhodol na základe neúplne zisteného skutkového stavu alebo tento nesprávne vyhodnotil. Z toho dôvodu obžalovaný navrhol, pokiaľ odvolací súd nekonštatuje dôvod na zastavenie konania, aby napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vrátil mu ho na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V písomných dôvodoch odvolania (č. l. 6214 - 6220) obžalovaný C. L. poukázal na to, že zo spáchania skutku č. 2 sa necíti byť vinným. Pokiaľ obžalovaný správne porozumel rozsudku, aj keď sa to v ňom neuvádza suma 2.563.433,50 eura (77.226.00 Sk) sa tento skutok týka platby za Projekt tepelného hospodárstva, ktorý pre nemocnicu realizovala spoločnosť R. v rokoch 2007 a 2008. Na základe výzvy na dodávateľa označeného Projektu sa spoločnosť R. prihlásila do verejnej súťaže, ktorú realizovala agentúra E.. Vzhľadom na najlepšiu cenu v súťaži uspeli, na čo výberová komisia odporúčala nemocnici uzatvoriť s nimi zmluvu o dielo. Poznamenal, že celá táto procedúra podliehala kontrole ministerstva MVarR SR. Nie je teda pravdou čo sa tvrdí v obžalobe aj v rozsudku, že obžalovaný MUDr. D. a JUDr. D. zabezpečili pre spoločnosť R. realizáciu stavebných zákaziek a služieb v tomto Projekte. Menovaní

nerozhodovali o víťazovi verejného obstarávania na Projekt, preto sa s nimi obžalovaný a jeho syn, ako zástupcovia spoločnosti R., nemohli dohodnúť o získaní tejto stavebnej zákazky. Žiadny dôkaz o naplnení takéhoto konania sa v súdnom spise nenachádza a aj v rozsudku je len hmlisto označený „v presne nezistenej dobe, na doposiaľ nezistenom mieste, sľúbili a odovzdávali“. Dodal, že túto skutočnosť presne popisoval svedok O., riaditeľ agentúry E.. Svedok na hlavnom pojednávaní pred súdom okrem uvedených skutočností taktiež upresnil, akým spôsobom bol vypočúvaný a aký nátlak na neho vyvíjali vyšetrovatelia, aby vypovedal podľa ich požiadaviek. Obžalovaný zopakoval, že s obžalovaným MUDr. D. a JUDr. D. nemal žiadnu dohodu o zabezpečení zákazky Projekt a ani im nesľúbil za získanie tejto zákazky realizáciu stavebných prác a služieb na ich nehnuteľnostiach. Pokračoval, že subdodávateľov na realizáciu Projektu si zabezpečila spoločnosť R. samostatne bez ovplyvňovania inými osobami. Týkalo sa to aj spoločnosti A.K.E., ktorá pre nich robila v rámci subdodávky tepelné hospodárstva v nemocnici. S touto spoločnosťou spolupracovali aj v minulosti k obojstrannej spokojnosti. Tieto skutočnosti nie sú podľa obžalovaného v súdnom spise spochybnené žiadnymi dôkazmi.

Podľa obžalovaného je pravdou, že spoločnosť R. vykonávala stavebné práce na nehnuteľnostiach v R. na ulici Ľ., chate v obci L. a chate v F. M.. Išlo podľa obžalovaného o riadne dohodnuté výkony prác, ktoré sa fakturovali a uhrádzali priebežne. Podľa dohody s objednávateľmi sa mali práce fakturovať až po ich ukončení a prevzatí a to z toho dôvodu, že niekedy sa vyskytli vady, nedorobky alebo iné nedostatky, ktoré dodatočne odstraňovali. Obžalovaného vlastnícke vzťahy k nehnuteľnostiam nezaujímali, on riešil, aby firma mala dosť zákaziek; vie, že obžalovaný MUDr. D. bol v tej dobe vlastníkom bytu na ulici Ľ. v R. a hneď vedľa mala byť MUDr. Š., jeho družka. Tieto byty vzájomne prepájali a realizovali v nich aj ďalšie stavebné práce. Fakturovali ich potom tomu, v koho byte sa práce vykonávali. Chatu v F. M. vlastnila spoločnosť E. V. s. r. o. a práce v nej koordinoval obžalovaný JUDr. D., otec svedka G.. D., ktorý bol spoluvlastníkom označenej spoločnosti. Z komunikácie s obžalovaným JUDr. D. obžalovaný vyrozumel, že požiadal obžalovaného MUDr. D. o pomoc pri zariaďovaní chaty, čo sa aj realizovalo, pretože s obžalovaným MUDr. D. spoločne opakovanne vyberali stavebný materiál a zariaďovacie predmety do chaty a v chate aj niekoľkokrát aj osobne bol. Podľa obžalovaného vedomostí sa v chate nevykonávali žiadne práce pre obžalovaného JUDr. D. a MUDr. D., ale stále išlo o práce pre vlastníka chaty, spoločnosť E. V. s. r. o. K vlastníctvu chaty v obci L. sa už teraz nevedel vyjadriť. Jednoznačne však obžalovaný poprel, aby spoločnosť R. realizovala stavebné práce na označených nehnuteľnostiach z dôvodu, že „odrobila“ pre obžalovaného JUDr. D. a MUDr. D. za získanie zákazky Projektu.

Rozsudok súdu je podľa obžalovaného vo veľkej časti dokladovaný dôkazmi zaistenými v kancelárii obžalovaného MUDr. D. najmä s poukazom na písomné poznámky s názvom „Rekapitulácia“. Obžalovaný uviedol, že tieto poznámky vypracoval niekedy koncom septembra alebo v októbri v roku 2009; mali slúžiť pre jeho osobnú potrebu na sprehrádnenie, ktoré stavebné práce realizovali pre firmy, ktoré riadia alebo pre ktoré stavebné práce zabezpečovali. Keďže sa písomné poznámky našli v kancelárii riaditeľa nemocnice, zrejme podľa obžalovaného ich tam musel zabudnúť po niektorej s pracovných porád zaoberajúcich sa realizáciou Projektu, ktoré sa uskutočňovali týždenne alebo podľa potreby koordinácie stavebných prác. Pokiaľ sa v obžalobe aj v rozsudku poukazuje na to, že o tejto „Rekapitulácii“ mali vedomosti v priebehu roku 2009 aj iné osoby okrem obžalovaného, toto nie je pravda, pretože posledný zápis v „Rekapitulácii“ je zo septembra 2009. Dodal, že ju vypracoval naraz, nie postupne, nemali o nej vedomosť iné osoby. V súdnom spise sa nachádza Analýza listín nájdených v kancelárii riaditeľa nemocnice, ktorú vypracoval vyšetrovateľ na základe rôznych matematických úkonov so záverom, že úplatky (vo forme dodávok stavebných prác, materiálov a služieb) predstavujú 10 % zo sumy faktúr bez DPH doručených spoločnosťou R. do NsP Bardejov. Obžalovaný spochybnil túto analýzu, pretože matematickými úkonmi sa dá dopracovať k rôznym číslam a k dosiahnutému výsledku priradiť príslušné % ako výšku úplatku. Analýza v podstate ani nie je dôkaz, je to len voľná úvaha vyšetrovateľa, ktorá však musí byť podložená aj dôkazmi. Dôkazy o sľuboch a odovzdávaní a zabezpečení ako to uvádza rozsudok v skutkovej vete podľa obžalovaného chýbajú, preto ich nahrádza ako dôkaz Analýza. Obžalovaný pokračoval, že prokurátor a aj sudca nekriticky prijali analýzu vyšetrovateľa ako dôkaz, čo je podľa neho v rozpore s rozsahom dôkazov, ktoré možno použiť v

trestnom konaní. Pri skutku označenom č. 2 rozsudku nebolo podľa obžalovaného preukázané naplnenie subjektívnej stránky jeho konania. Neexistuje podľa neho dôkaz o dohode obžalovaných na výške úplatku 10 % a chýba akýkoľvek dôkaz, že vôbec k takejto dohode došlo.

V záverečnej časti obžalovaný uviedol, že súd v rozsudku konštatuje, že v konaní nie vinnou obvinených, ale zo strany orgánov prípravného konania vznikli extrémne prieťahy. Súd pripomína, že Európsky súd pre ľudské práva považuje za neúmerne dlhé konanie už konanie, ktoré presahuje dobu 6 rokov. Doba konania štátnych orgánov v tejto veci viac ako dvojnásobne presiahla akceptovateľnú dĺžku konania. Podľa čl. 6 ods. 1 tzv. štrasburského Európskeho dohovoru o ľudských právach (právo na spravodlivý a zároveň včasný proces) a testu proporcionality podľa obžalovaného jednoznačne došlo k porušeniu práv obvinených. Dodal, že sa doposiaľ nedopustil žiadnej trestnej činnosti; nebol v iných veciach trestne stíhaný ani odsúdený. Ako verejne známa osoba sa snažil stále dodržiavať zákon a mal za to, že celá vec mala v podstate slúžiť pre politické účely. Medializácia veci mala podľa neho negatívny vplyv nielen na jeho osobný život, ale aj na znevýhodnenie politickej strany, ktorej bol sympatizantom (ako aj ďalší obžalovaní a svedkovia) v regióne. Extrémne dlhý čas konania, ktorý v ňom vyvolával traumatizujúcu neistotu z budúcnosti dovoľuje zastavenie neúmerne dlho trvajúceho trestného stíhania. Ťažko podľa neho hovoriť po uplynutí takej dlhej doby o náprave páchatel'a alebo jeho prevýchove. Svojim životom preukázal, že nie je osobou páchajúcou trestnú činnosť, ale naopak prácou prispieva k rozvoju spoločnosti. Preto sa obžalovaný domnieval, že aj túto skutočnosť mal súd zohľadniť a neukladať mu trest, ale konanie zastaviť ako neúmerne dlho trvajúce.

Na základe uvedených dôvodov sa obžalovaný C. L. domnieval, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o vine a treste rozhodol na základe neúplne zisteného skutkového stavu alebo tento nesprávne vyhodnotil. Z toho dôvodu obžalovaný navrhol, pokiaľ odvolací súd nekonštatuje dôvod na zastavenie konania, aby napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vrátil mu ho na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V odôvodnení podaného odvolania (č. I. 6234 - 6238) obžalovaný G. T. uviedol, že zo spáchania skutku č. 3 sa necíti byť vinným. Popísaný skutok je založený na tvrdení, že MUDr. D. a JUDr. D. zabezpečili zo svojej pozície predstaviteľov NsP Bardejov pre spoločnosť A.K.E.. subdodávku pre spoločnosť R., ktorá realizovala stavebné zákazky a služby v nemocnici najmenej v objeme 672.409,21 eur. Už toto základné tvrdenie nemá podľa obžalovaného oporu v objektívnej skutočnosti ani v dôkaznej situácii. Pokračoval, že A.K.E. ako subdodávateľ si vybrala spoločnosť R., úspešný výherca verejného obstarávania na Projekt tepelného hospodárstva. Subdodávateľ nevyberala nemocnica, ale priamo R. v zastúpení svojimi konateľmi, jedným z nich bol C. L., ktorý obžalovaného oslovil, či budú realizovať časť Projektu týkajúcu sa tepelného hospodárstva a čiastočne aj stavebných prác. Cena subdodávky pre R. v rámci Projektu predstavovala podstatne nižšiu sumu ako 672.409,21 eura. Zopakoval, že žiadnym dôkazom v trestnom spise nie je preukázaná dohoda medzi MUDr. D., JUDr. D. a A.K.E.. o zabezpečení subdodávky. Nemožno podľa neho hovoriť ani o výške úplatku 10 % z hodnoty ceny subdodávky, pretože táto mala úplne inú výšku. Dodal, že všetky dôkazy potvrdzujúce jeho tvrdenia predložili policii a nachádzajú sa v súdnom spise. Obžalovaný uviedol, že od počiatku vyšetrovania sa bránil, že 12. januára 2009 sa v NsP Bardejov nestretol v kancelárii riaditeľa s MUDr. D. a neodovzdal mu peňažné plnenia vo výške 67.000 eur. Pokiaľ v označený deň navštívil budovu riaditeľstva NsP Bardejov, tak vstúpil len na sekretariát riaditeľa, kde sa v tej dobe nachádzala sekretárka, ale nie do kancelárie riaditeľa, ktorá je za sekretariátom v samostatnej miestnosti. Spomenul si, že v ten deň navštívil aj iné oddelenie nemocnice nachádzajúce sa v tomto objekte (buď technické alebo ekonomické oddelenie) a z nemocnice mohol odchádzať okolo 15.30 hod. a smeroval do sídla spoločnosti A.K.E.. Peniaze, ktoré v ten deň vybral v banke, odovzdal obžalovaný I. T., účtovníčke A.K.E., táto príjem peňazí zaúčtovala do pokladne ako príjem z banky a následne ich vyplatila K. U. zo spoločnosti Y. D. za práce vykonávané pre spoločnosť A.K.E.; prítomná pri tejto operácii bola ja Y. U., účtovníčka A.K.E.. Doklady potvrdzujúce popísaný postup obžalovaný na vyžiadanie vydal policii a nachádzajú sa v súdnom spise. Poznamenal, že I. T. a Y. U. vo veci vypočuté neboli a taktiež ani pracovníčka sekretariátu riaditeľa nemocnice. Obžalovaný mal pochybnosti, že absencia vypočutia takýchto dôležitých svedkov mohla zabezpečiť objektivitu procesu, pretože dôkazy v prospech obvinených, polícia, prokuratúra a v konečnom dôsledku ani súd nezabezpečili, doslova ich ignorovali, napriek tomu,

že na ne boli opakovane obvinenými upozorňovaní. Výber v hotovosti z banky 12. januára 2009 nebol ojedinelý a takýto postup podľa obžalovaného volili aj v iných prípadoch pokiaľ dodávatelia práce pre A.K.E. naliehali na urýchléné vyplatenie svojich pohľadávok. Obžalovaný dodal, že doklady o takýchto výberoch predkladal polícii a súdu, všetky doklady boli riadne zaúčtované v účtovníctve A.K.E., nič sa nerobilo dodatočne.

Obžalovaný poukázal taktiež na to, že telefonáty medzi spoluobžalovanými sú účelovo povyberané, aby potvrdzovali skutočnosti, tak ako ich potrebovala polícia. Telefonická komunikácia bola oveľa obsiahlejšia a vysvetľovala dôvody komunikácie. Ako príklad obžalovaný uviedol telefonickú komunikáciu medzi ním a MUDr. D. z 12. januára 2009, v ktorej sa ho MUDr. D. pýta, na výber sumy 2.000.000 Sk a informuje sa na problémy ohľadne výberu peňazí. Tento hovor bol prehrávaný sudcom na hlavnom pojednávaní a MUDr. D. nevedel pre súd dostačujúcim spôsobom vysvetliť obsah hovoru. Obžalovanému tento hovor na súde nebol prehrávaný a k jeho obsahu sa nemohol vyjadriť. Vysvetlenie takejto komunikácie je jednoduché a spočíva v tom, že opakovane osobne aj telefonicky upozorňoval MUDr. D., že pokiaľ nemocnica neuhradí A.K.E. včas platby za dodané práce, A.K.E. nevie obžalovaný platiť svojich subdodávateľov a bude musieť ukončiť práce pre nemocnicu. Tejto situácie sa MUDr. D. ako riaditeľ nemocnice obával, lebo by to znamenalo prerušenie dodávky tepla pre nemocnicu. Takáto komunikácia, ktorú používal v podstate ako nátlak na včasné úhrady prebiehala nielen 12. januára 2009, ale už skôr a prebiehala aj po 12. januára 2009. Ak si to MUDr. D. nepamätal obžalovaný to pripísal veľkému časovému odstupe medzi udalosťou a hlavným pojednávaním. Svedok K. U. potvrdil všetky obžalovaným uvádzané informácie v súvislosti so spoločnosťou Y. D.. Pre NsP Bardejov spoločnosť A.K.E. realizovala mimo Projekt aj iné práce týkajúce sa tepelného hospodárstva, ale tieto práce boli realizované na základe priamych zmlúv medzi NsP Bardejov a A.K.E., nešlo podľa obžalovaného tu o subdodávateľské vzťahy. Pokračoval, že tieto dodávky prác sú zrejmé z dokladov v súdnom spise a nikto nespochybňoval ich zákonnosť ani nepoukazoval na podplácanie. Podľa názoru obžalovaného keby polícia, prokuratúra a súd dôsledne vyhodnotili výšku peňažných plnení nemocnice pre A.K.E. za všetky dodávky zistili by, že výška úplatku 10 % vôbec nezodpovedá sume subdodávateľských prác. Obžalovaný taktiež uviedol, že práce vykonávané na nehnuteľnostiach patriacich MUDr. D. a JUDr. D. boli riadne dokladované polícii a aj súdu účtovnými dokladmi. Z uvedeného je podľa neho zrejmé, že pre konštatovanie preukázania skutku chýbajú akékoľvek dôkazy o vybavení subdodávky pre spoločnosť A.K.E. v rámci Projektu tepelného hospodárstva vedením nemocnice a na základe toho odovzdanie peňažného plnenia. Mal za to, že toto je podstatná náležitosť skutkovej podstaty trestného činu podplácania a až po preukázaní takéhoto konania (subjektívna stránka trestného činu) možno konštatovať spáchanie skutku v bode 3 rozsudku.

Ďalšia obžalovaného námietka smerovala k tomu, že k skutku označenom v rozsudku pod č. 3 nebolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 a nasl. Trestného poriadku, ale len vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. K vzneseniu obvinenia pre tento skutok došlo 11. novembra 2009, avšak podľa obžalovaného v súdnom spise sa nenachádza uznesenie o začatí trestného stíhania pre tento skutok. Poznamenal, že ak Trestný poriadok ustanovuje pre začatie prípravného konania dvojokrovosť, teda jeho začatie a následné vznesenie obvinenia alebo jednokrovosť, teda jedným uznesením začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia, v tomto prípade nebola podľa neho splnená zákonnosť postupu vyšetrovateľa v súlade s Trestným poriadkom. Na túto jeho procesnú námietku súd v rozsudku nereagoval, napriek tomu, že ju považuje za dôležitú pri posudzovaní zákonnosti konania a následného rozhodovania súdom. Obžalovaný pokračoval, že celú činnosť týkajúcu sa verejného obstarávania na Projekte tepelného hospodárstva zabezpečovala pre nemocnicu špecializovaná organizácia na verejné obstarávanie E., do činnosti ktorej on ani ďalší pracovníci A.K.E. nezasahovali, a taktiež nezasahovali do rozhodovania spoločnosti R., pri výbere subdodávateľov pre Projekt. Poznamenal, že v súdnom spise nie je dôkaz preukazujúci dohodu medzi obžalovaným, JUDr. D., MUDr. D. a zástupcami spoločnosti R. dokazujúci vzájomnú dohodu o zabezpečení subdodávky pre A.K.E. pri realizácii stavebných zákaziek a služieb pre nemocnicu.

V záverečnej časti obžalovaný uviedol, že súd v rozsudku konštatuje, že v konaní nie vinnou obvinených, ale zo strany orgánov prípravného konania vznikli extrémne prierahy. Súd pripomína, že

Európsky súd pre ľudské práva považuje za neúmerne dlhé konanie už konanie, ktoré presahuje dobu 6 rokov. Doba konania štátnych orgánov v tejto veci viac ako dvojnásobne presiahla akceptovateľnú dĺžku konania. Podľa čl. 6 ods. 1 tzv. štrasburského Európskeho dohovoru o ľudských právach (právo na spravodlivý a zároveň včasný proces) a testu proporcionality podľa obžalovaného jednoznačne došlo k porušeniu práv obvinených. Dodal, že sa doposiaľ nedopustil žiadnej trestnej činnosti; nebol v iných veciach trestne stíhaný ani odsúdený. Ako verejne známa osoba sa snažil stále dodržiavať zákon a mal za to, že celá vec mala v podstate slúžiť pre politické účely. Medializácia veci mala podľa neho negatívny vplyv nielen na jeho osobný život, ale aj na podnikateľskú činnosť. Extrémne dlhý čas konania, ktorý v ňom vyvolával traumatizujúcu neistotu z budúcnosti dovoľuje zastavenie neúmerne dlho trvajúceho trestného stíhania. Ťažko podľa neho hovoriť po uplynutí takej dlhej doby o náprave páchatelia alebo jeho prevýchove. Svojim životom preukázal, že nie je osobou páchajúcou trestnú činnosť, ale naopak prácou prispieva k rozvoju spoločnosti. Preto sa obžalovaný domnieval, že aj túto skutočnosť mal súd zohľadniť a neukladať mu trest, ale konanie zastaviť ako neúmerne dlho trvajúce.

Na základe uvedených dôvodov sa obžalovaný G. T. domnieval, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o vine a treste rozhodol na základe neúplne zisteného skutkového stavu alebo tento nesprávne vyhodnotil. Z toho dôvodu obžalovaný navrhol, pokiaľ odvolací súd nekonštatuje dôvod na zastavenie konania, aby napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vrátil mu ho na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Verejné zasadnutie na rozhodnutie o odvolaní vykonal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) v neprítomnosti obžalovaných, z ktorých MUDr. G. D. a C. L. výslovne požiadali o vykonanie verejného zasadnutia v ich neprítomnosti. Obžalovaný G. T. nebol prítomný na verejnom zasadnutí s tým, že požiadal o odročenie verejného zasadnutia z dôvodu hospitalizácie na neurologickom oddelení. Jeho ospravedlnenie najvyšší súd neakceptoval, čo predsedníčka senátu oznámila obhajcovi obžalovaného s tým, že z ospravedlnenia obžalovaného nevyplývalo, žeby účasťou obžalovaného na verejnom zasadnutí došlo k ohrozeniu jeho života či závažnému zhoršeniu jeho zdravotného stavu, ako to vyplýva z ustanovenia § 120 ods. 2 Trestného poriadku. Najvyšší súd vychádzal aj z obžalovaným predloženej lekárskej správy zo 7. februára 2025, z ktorej vyplynulo, že obžalovaný mal 7. februára 2025 akútne bolesti v krížovej oblasti s tým, že bude prijatý na neurologické oddelenie ako akútny stav 13. februára 2025. Ani z uvedenej lekárskej správy nevyplývalo, žeby u obžalovaného G. T. došlo k ohrozeniu jeho života či závažnému zhoršeniu jeho zdravotného stavu. Preto najvyšší súd nepovažoval jeho ospravedlnenie hodnoverným spôsobom tak, ako to vyžaduje § 293 ods. 8 Trestného poriadku a vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti.

Verejné zasadnutie však vykonal v prítomnosti obhajcov obžalovaných, ktorí zotrvali na podaných odvolaniach. Na verejnom zasadnutí obžalovaní, ktorí boli riadne zastúpení zvolenými obhajcami, zotrvali na podaných odvolaniach. Navrhli zastaviť konanie eventuálne zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa. Alternatívne v prípade, ak by odvolací súd dospel k záveru o vine obžalovaných, vzhľadom na časové hľadisko, profil obžalovaných, prevahu poľahčujúcich okolností navrhli znížiť trest, ktorý bol uložený obžalovaným prípadne upustiť od potrestania. Obhajca obžalovaného G. T.Š. navrhol zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátiť na nové prejednanie, prípadne, aby zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného oslobodiť spod obžaloby.

Prokurátor navrhol odvolania obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolania obžalovaných sú dôvodné, aj keď prevažne z iných dôvodov než sami uvádzali, a to predovšetkým s ohľadom na novelu Trestného zákona, vykonanú zákonom č. 40/2024 Z. z.

Pri ustalovaní viny Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržiaval základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, a to najmä zásady

zákonného procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku), náležitého zistenia skutkového stavu vecí (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) ako aj zásady rovnosti strán (kontradiktórnosti) tak, ako je táto obsiahnutá v § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne presvedčivo a zrozumiteľne vysvetlil, na základe akých dôkazov dospel k záveru o vine obžalovaných.

Najvyšší súd konštatuje, že Špecializovaný trestný súd vyhodnotil vykonané dôkazy súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému hodnoteniu z hľadiska pravidiel § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov Špecializovaného trestného súdu neodporuje základným princípom logického myslenia. Skutočnosť, že sa obžalovaný nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi Špecializovaného trestného súdu nemôže sama o sebe viesť najvyšší súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených Špecializovaným trestným súdom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie otázky, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré ostali sporné, alebo ktoré sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, preskúmaného v odvolacom konaní. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Čo sa týka odvolacích námietok všetkých obžalovaných, najvyšší súd konštatuje, že tieto sú založené v podstate na tom, že obžalovaní nesúhlasia so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa a s jeho hodnotením vykonaných dôkazov a tiež obžalovaní namietajú nezákonnosť postupu vyšetrovateľa pri začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia s tým, že ku skutku označenom v rozsudku pod č. 1a) nebolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 a nasl. Trestného poriadku, ale len vznesené obvinenie.

Žiada sa pripomenúť, že skutok v bode 1) a), ktorý sa kladie za vinu obžalovanému MUDr. G. D., je zrkadlovým skutkom skutku v bode 3), ktorý sa kladie za vinu obžalovanému G. T. a skutok v bode 1) b), ktorý sa kladie za vinu obžalovanému MUDr. G. D., je zrkadlovým skutkom skutku v bode 2), ktorý sa kladie za vinu C. L.. V tomto kontexte potom boli hodnotené aj dôkazy - svedčiace k jednotlivým konaniam obžalovaných. Rovnako tak je potrebné uviesť, že trestné stíhanie aj ďalších spoluobvinených - JUDr. C. D. (vo vzťahu k skutku v bode 1) a Ing. G. L. (vo vzťahu ku skutku v bode 2) boli skončené a spoluobvinení boli právoplatne odsúdení.

Obžalovanému MUDr. G. D. sa kládlo za vinu spáchanie trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, pretože v súvislosti s obstaraním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba žiadal a prijal úplatok. Obžalovaným C. L. a G. T. sa kládlo za vinu spáchanie trestného činu podplácania podľa § 333 Trestného zákona, pretože v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo inému poskytli úplatok.

Je nesporné, že obžalovaný MUDr. G. D. bol v čase skutku v pozícii riaditeľa Nemocnice s poliklinikou sv. Jakuba v Bardejove. Obžalovaný G. T. bol konateľom spoločnosti A.K.E., ktorá spoločnosť mala záujem na realizácii zákaziek a služieb pre NsP Bardejov. Z dokazovania vyplynulo, že v deň uvedený v obžalobe vybral obžalovaný G. T. sumu 67.000 eur, o čom niet žiadnych pochyb. Pokiaľ ide o skutok 1a) a 3) niet tiež pochybností o stretnutí obžalovaných a uvedené vyplýva zo záznamu sledovania z 12. januára 2009 tak, ako bol opísaný v rozsudku súdu prvého stupňa. Okrem záznamov zo sledovania sú obžalovaní usvedčovaní aj záznamom telefonической komunikácie, ktorá prebiehala medzi obžalovanými D., T.Š. a už odsúdeným D. a podrobne je uvedená na strane 14 - 15 napadnutého rozsudku. Aj odvolaciemu súdu z vyššie uvedeného vyplynulo, že obžalovaný G. T.Š. uskutočnil 12. januára 2009 výber už spomenutej sumy, pričom s uvedeným výberom odišiel rovno do areálu NsP Bardejov, konkrétne do kancelárie, ktorá bola kanceláriou riaditeľa nemocnice - MUDr. D.. S účelom stretnutia korešpondujú zachytené telefonické hovory, ktoré dotvárajú súvislosť výberu a následných osobných stretnutí obžalovaných. Výhodnotenie dôkazov v tomto smere tak, ako to uzavrel súd prvého stupňa aj pre odvolací súd vyznieva logicky a korešponduje so skutočnosťami zistenými v rámci trestného konania.

Pokiaľ ide o skutok 1b) a 2) obžalovaný G. D. zo svojej pozície mal možnosť zabezpečiť stavebnú zákazku pre obžalovaného C. L., ktorý mohol mať záujem na zákazke, keďže bol konateľom spoločnosti. Je preukázané, že došlo k plneniam nepeňažným - formou prác na v skutku uvedených nehnuteľnostiach. Aj keď obžalovaný MUDr. G. D. trestnú činnosť popieral, je nesporné, že v jeho kancelárii boli nájdené listiny spracované práve obžalovaným C. L. - o. i. aj účtovné doklady týkajúce sa chaty Č. F. L., možno poukázať tiež na komunikáciu týkajúcu sa nehnuteľností tak, ako to vyplýva z rozsudku súdu prvého stupňa na strane 19 a nasl. a vyplýva z nich zmysel konštatovaní, že ide o vyúčtovanie skutočne vykonaných prác, teda nepeňažných plnení, ktoré možno považovať za úplatky pre obžalovaného MUDr. G. D., pričom z dejovej línie možno dospieť k záveru, že ide o úplatky vo výške 10% zo sumy faktúr spol. R. do NsP Bardejov. Uvedené podporuje skutočnosť a logickým sa javí byť záver, že C. L. pracne zaznamenával jednak súčty súm, ktoré boli vykázané NsP Bardejov z prijatých faktúr od R. s.r.o. a na ne nadväzuje následne vykonanie prác. Obžalovaný MUDr. D. poukazoval na skutočnosť, že nie je vlastníkom chaty, avšak z dokazovania vyplynul jeho záujem a aktívna angažovanosť na rekonštrukčných prácach, ktoré sa týkali všetkých, v skutku spomenutých, nehnuteľností.

Z opísanej dejovej línie a sledu jednotlivých okolností, vychádzajúcich zo skutkových zistení na podklade vykonaných (vyššie uvedených) dôkazov, je zrejmé, že medzi obžalovanými bolo očividné korupčné správanie a že MUDr. G. D. žiadal a prijal úplatok pre seba - v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu a naopak obžalovaní C. L. a G. T. úplatok poskytli. Na strane jednej išlo o záujem získať a mať „podchytené“ zákazky pre NsP Bardejov, na strane druhej bola práve možnosť obžalovaného D., ako predstaviteľa subjektu zákazky zadávajúceho, uvedené „mať pod kontrolou“. Možno ustáliť, že konanie obžalovaných súviselo s obstaraním vecí všeobecného záujmu a tiež že plnenia, ktoré boli obžalovaným MUDr. D. prijaté a obžalovanými C. L. a G. T. poskytnuté, boli také, na ktoré MUDr. D. nemal právny nárok a teda išlo o úplatok.

Najvyšší súd sa potom v nadväznosti na uvedené stotožňuje s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorý rozhodol tak, že obžalovaných uznal za vinných.

Obžalovaní namietali, že nebolo začaté zákonným spôsobom trestné stíhanie vo vzťahu k niektorým skutkom. Tu najvyšší súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 33/2019, v zmysle ktorého uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré spĺňa obsahové náležitosti podľa § 206 ods. 3 Trestného poriadku a ktorému nepredchádzalo začatie trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 až 4 Trestného poriadku, vyvolá aj bez tomu zodpovedajúceho formálne potrebného označenia účinky začatia trestného stíhania v zmysle § 206 ods. 2 Trestného poriadku (obvinenie osoby sa zároveň týka konkrétneho skutku, ktorý zakladá predmet konania). Tým nastanú aj účinky podľa § 199 ods. 5 Trestného poriadku.

Možno tak sumarizovať, že k začatiu trestného stíhania došlo uznesením zo 6. februára 2009, pričom skutok bol vymedzený všeobecne, pričom následne boli vznesené obvinenia jednotlivým obžalovaným (11. novembra 2009 a 13. novembra 2009), avšak v zmysle platnej judikatúry nevydanie uznesenia o začatí trestného stíhania podľa § 199 Trestného poriadku nemusí bezvýhradne znamenať, že trestné stíhanie nezačalo. Vyplyva to z vyššie uvádzaného bodu IV. citovaného stanoviska, jednotlivé úkony, postupy a rozhodnutia sa posudzujú podľa svojho obsahu a teda by uznesenie o vznesení obvinenia vyvolalo účinky začatia trestného stíhania napriek tomu, že uzneseniu o vznesení obvinenia nepredchádzalo začatie trestného stíhania podľa § 199 Trestného poriadku. Z materiálneho hľadiska sa totiž vznesenie obvinenia odlišuje od začatia trestného stíhania „vo veci“ tým, že toto vyžaduje okrem podrobnejšieho, resp. konkrétnejšieho popisu skutku (v zmysle zákona má byť skutok popísaný vecne a časopriestorovo nezameniteľne s iným skutkom) tiež aj identifikáciu osoby dôvodné podozrivého páchatela, a teda - zjednodušene povedané - vždy zároveň musia byť naplnené nižšie obsahové štandardy vyžadované pre začatie trestného stíhania len „vo veci“ (plus pre vznesenie obvinenia sa vyžaduje „niečo navyše“). Z uvedeného dôvodu potom považoval najvyšší súd odvoláciu námietku obžalovaných za nedôvodnú.

Zároveň však bolo potrebné odvolania obžalovaných uznať za čiastočne dôvodné - a to najmä vo vzťahu k právnej kvalifikácii, vzhľadom na novelu Trestného zákona a právny stav účinný od 6. augusta 2024.

Pôvodne boli obžalovaní uznaní za vinných zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona v prípade obžalovaného MUDr. G. D., zo zločinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona v prípade obžalovaného C. L. a z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona v prípade G. T..

Novelou Trestného zákona č. 40/2024 Z. z. účinnou od 6. augusta 2024 bola v prípade trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona znížená trestná sadzba z pôvodného rozpätia 3 až 8 rokov na nové rozpätie 1 až 5 rokov, v dôsledku čoho sa trestný čin nepovažuje za zločin, ale „len“ za prečin. Vo vzťahu k trestnému činu podplácania došlo rovnako k zmene, pričom u obžalovaného C. L. a aj u obžalovaného G. T. ide o oboch o prečin podplácania s trestnou sadzbou až na dva roky, keďže pôvodne bol obžalovaný C. L. uznaný vinným zo zločinu podľa § 333 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, pri ktorom bola určená trestná sadzba v rozpätí od 5 do 12 rokov. Nakoľko došlo k zmene výšky škody podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona, nespáchal obžalovaný C. L. (v spolupáchateľstve s už odsúdeným Ing. G. L.) čin vo veľkom rozsahu, ale ide v danom prípade „len“ o škodu väčšiu, ktorá však nie je kvalifikačným znakom a obžalovaný C. L. naplnil znaky „len“ prečinu podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona. V prípade obžalovaného G. T. bol pôvodne ukladaný trest v rámci trestnej sadzby v rozpätí od 6 mesiacov až 3 roky.

S poukazom na ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona preto na posúdenie trestnosti konania všetkých obžalovaných súd použil Trestný zákon v znení účinnom od 6. augusta 2024 a posúdil tak, ako vyplýva z výrokovkej časti tohto rozsudku, keďže uvedená právna kvalifikácia je pre všetkých obžalovaných priaznivejšia.

S poukazom na uvedenú zmenu možno preto v ďalšom zopakovať, že preskúmaním obsahu spisového materiálu tak najvyšší súd zistil, že prvostupňový súd postupoval správne a v súlade so zákonom pri zisťovaní a ustálení skutkového stavu veci ohľadne výroku o vine, keď na hlavnom pojednávaní vykonal všetky potrebné a dostupné dôkazy, ktoré následne náležite vyhodnotil a dospel tak k správne a úplnému skutkovému záveru.

Tento, aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania, z ktorých Špecializovaný trestný súd vyvodil správny záver a v odvolacom konaní bolo potrebné reagovať len na zmenu právnej kvalifikácie.

V súvislosti s výrokom o treste najvyšší súd poznamenáva, že Špecializovaný trestný súd pôvodne síce uložil obžalovaným taký druh trestu, ktorý zodpovedá základným princípom a pravidlám ukladania

trestu, avšak bolo potrebné reagovať na zmenu trestných sadzieb v dôsledku novely Trestného zákona zákonom č. 40/2024 Z. z., a to s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona, pretože daná novela je priaznivejšia aj z hľadiska ukladania trestov.

V prvom rade bolo pri ukladaní trestu potrebné prihliadnuť na nové ustanovenie § 33a Trestného zákona, podľa ktorého páchatelovi nemožno uložiť kruté a neprimerané sankcie. Výkonom sankcie nesmie byť znížená ľudská dôstojnosť. Sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatela a jeho pomery. Tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatela menej citeľne, nesmie byť páchatelovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchatelovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmom na osobnej slobode páchatela, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmom na osobnej slobode páchatela. Pri ukladaní sankcií sa prihliada aj k právom chráneným záujmom poškodeného.

Medzi základné princípy a pravidlá pri ukladaní trestu v prvom rade patrí ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona zakotvujúce účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Ustanovenie § 34 ods. 2 Trestného zákona zároveň stanovuje, že pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatela o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel trestného činu získal, alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatela, alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zváži najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona tiež pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatelovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada nulla poena sine lege sine crimine sine iudicio. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatela trestného činu (zásad personalita trestu) tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Trestného zákona). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovne pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú v zásade súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest pritom nesmie byť prostriedkom na riešenie iných spoločenských problémov. Preto Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich

páchateľmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného na to, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Váruje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne hodnotenie páchatel'a a jeho činu, ale tak právne ako aj etické.

Osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach v rámci hodnotenia osoby páchatel'a, pričom nemožno obísť ani možnosť jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uložením trestu poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu), úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy.

V duchu vyššie uvedeného vo vzťahu k všetkým obžalovaným potom najvyšší súd konštatuje, že aj s prihliadnutím na zmenu trestných sadzieb a všetky okolnosti prípadu je trest pôvodne uložený súdom prvého stupňa neprimerane prísny.

Najvyšší súd nemohol neprihliadať ani na dĺžku konania, na ktorej nemali obžalovaní podiel. Trestné stíhanie bolo začaté 6. februára 2009, pričom prvýkrát bola podaná obžaloba 27. augusta 2014 a už 18. novembra 2014 bola vrátená vec prokurátorovi, pričom najvyšší súd rozhodol o sťažnosti podanej proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu 30. septembra 2015. Následne bola opätovne podaná obžaloba 28. apríla 2021, pričom priebežne bolo vykonaných (v priebehu rokov 2016 - 2021) cca do 20 úkonov zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Ide o prietahy v konaní, ktoré nemožno pripísať na vrub obžalovaným a nemožno ich prehliadnuť. Uvedená skutočnosť je v súčasnosti *expressis verbis* uvedená ako poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. p) Trestného zákona a bolo potrebné na ňu prihliadnuť. Možno ale dodať, že aj bez toho by súd na dĺžku trvania trestného stíhania prihliadal.

Z vykonaného dokazovania však vyplynulo korupčné správanie obžalovaných, keď na strane jednej došlo k poskytnutiu úplatku s určitým cieľom a na strane druhej k jeho prijatiu. Ide o spoločensky nežiaduce konanie. Obžalovaní neboli súdne trestaní a teda viedli pred spáchaním trestnej činnosti riadny život - čo je poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. j) Trestného zákona. Tiež odpisu z registra trestov vyplynulo, že aj po spáchaní aktuálneho trestného činu obžalovaní viedli riadny život.

V súlade s vyššie uvedenými zásadami ukladaní trestov a posúdení všetkých okolností prípadu pri určení konkrétneho druhu trestu a jeho výmery najvyšší súd u obžalovaných dospel k záveru, že na obžalovaných postačí pôsobiť uložením peňažných trestov, ktoré individualizoval podľa rozsahu ich preukázanej trestnej činnosti a tieto považoval za zodpovedajúci potrebám individuálnej a generálnej

prevencie, ako aj vyjadreniu morálneho odsúdenia páchatel'a spoločnosťou. Zároveň určil obžalovaným primerané náhradné tresty odňatia slobody pre prípad, žeby výkon peňažných trestov bol úmyselne zmarený.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.